

[Grethe Fenger Møller]

økonomiske politik og gennem de særlige industripolitiske tiltag. Indkomspolitikken har halveret den årlige lønstigningstakt, og det har bl.a. bevirket, at virksomhedernes produktion er blevet mere rentabel. Hertil kommer også, at regeringen gennem den faste kronkurspolitik har gjort det muligt at halvere renteniveauet.

Det kunne egentlig være interessant at høre, hvad hr. Svend Auken og hr. Gert Petersen mener om den faste kronkurspolitik. Er hr. Svend Auken enig i den beslutning, som firkløverregeringen traf ved sin tiltræden i september 1982, om, at kronkurspolitikken skulle være fast? Og hvad vil S og SF gøre, såfremt man får regeringsmagten efter et valg? Vil man så fastholde kronkurspolitikken? Eller vil Socialdemokratiet og SF – hr. Anker Jørgensen var lidt inde på det i går i en artikel i Berlingske Tidende, hvor han taler om disse dyre overenskomster og den revaluering, han mener der har været – devaluere?

Vi har måttet erkende, som også statsministeren har nævnt, at der er brug for mange tiltag inden for eksporten og inden for erhvervslivet, men der er selvfølgelig også brug for andre ting. Det har været nødvendigt at dæmme op for forbruget, og det har vi gjort gennem jule- og påskepakkerne, der har nedsat efterspørgslen med 20 mia. kr. Skattereformen og kartoffelkuren har gjort det fordelagtigt at spare op.

Jeg synes også, vi kan sige, at anstrengelserne for at mindske underskuddet på betalingsbalancen ser ud til at bære frugt nu. Handelstillene for de sidste 4-5 måneder tyder på et markant skift. Jeg mener, det er afgørende at fastslå, at reduktionen af betalingsbalanceunderskuddet skal fastholdes, og at den økonomiske politik vil blive strammet, hvis der viser sig at være et behov herfor. Vi vil ikke tøve, vi er ikke blevet handlingslammede. Men jeg mener også, det er væsentligt at understrege, at den stramme offentlige udgiftspolitik skal fastholdes, og det vil den også blive med det finanslovsforslag, som regeringen fremsætter til august.

Det kan undre én, at det fra Socialdemokratiets og SFs side – både her i dag og mange gange tidligere – hævdes, at det er gået langt, langt, langt værre med udlandsgælden under firkløverregeringen end under de tidligere socialdemokratiske regeringer.

Gennem 1960'erne og den første halvdel af 1970'erne kunne man henføre underskuddene på betalingsbalancen til handelsbalancen; importen var hvert år større end eksporten. De vedvarende underskud betød, at rentebetalingerne på gælden voksede i takt hermed, og det vil sige, at renterne er blevet mere og mere tyngende på vores betalingsbalance. I 1973 var rentebetalingerne på udlandsgælden kun 0,7 mia. kr. I 1982 var nettorentudgifterne på godt 18,4 mia. kr. og udgjorde herved næsten hele vores underskud over for udlandet, der blev på 19 mia. kr.

Det er værd at bemærke, at såvel i 1983 som i 1985 var der overskud på Danmarks udlandshandel med varer og tjenester, men rentebetalingerne på udlandsgælden medførte, at vi alligevel fik et underskud.

De to seneste år har der bl.a. på grund af de kraftige investeringer været mindre underskud på handelen med varer og tjenester, men det er helt klart, at stigningen i udlandsgælden siden regeringsskiftet fuldt ud kan henføres til renter og renters rente på en udlandsgæld, som den forrige regering efterlod sig. Hvis Danmark havde været gældfri i 1982, ville vi i dag have haft et tilgodehaven- de i udlandet i stedet for en gæld.

Inden for de sidste 4½ år har vi under ét haft overskud på udlandshandelen med varer og tjenester, og hvis ikke den nuværende regering havde ført den politik, den har, kan vi sige, at udlandsgælden i dag ville have været 10 mia. kr. større, end tilfældet er.

Der er således ingen grund til at give regeringen skylden for, at vi har en udlandsgæld i dag. Den skyld kan man udmærket placere hos sig selv, hr. Svend Auken, for det er arvegæld fra den foregående regering, vi har overtaget. Vi føler bare, at vi må være ansvarlige og betale denne gæld.

Derfor er det også meget svært at se, hvordan nogen skulle kunne have tillid til, at man både kan gennemføre Socialdemokratiets økonomiske politik og samtidig opnå det, som Socialdemokratiet så smukt taler om: vi skal fjerne betalingsbalanceunderskuddet, styrke eksporten, forbedre konkurrenceevnen, og jeg ved ikke hvad, når man ikke be- stiller andet end at komme med forslag, som betyder en forværring af konkurrenceevnen.

Jeg tror, vi må sige, at de forslag, der kommer såvel fra Socialdemokratiets som fra SFs side, betyder, at ingen af disse partier er